

בעניין: 1. עסאף

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל – רשיון מספר 11864

מרח' צלאח א-דין 15, ת"ד 19405, ירושלים 91194

ה ע ו ת ר י ם

טלפון 6250458, פקסימיליה 6221148

נגד

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

ע"י ב"כ עו"ד אבינעם סגל-אלעד

ה מ ש י ב

מפרקליטות המדינה

ה ו ד ע ה מ ש ל י מ ה מ ט ע ם ה ע ו ת ר י ם

העותרים מתכבדים להגיש את התייחסותם לדו"ח תחקור של עותר מספר 1 ולהודעה המשלימה מטעם המשיב, כפי שהוחלט על ידי בית המשפט הנכבד בתום הדיון שהתקיים ביום 21.3.2016.

דברי עותר 1 בתחקור

1. האירוע אשר מקיים, לטענת המשיב, סמכות להפעל את תקנה 119 אירע ביום 23.12.2015, עת שכנו של עותר 1 ביצע, יחד עם אחר, דקירה בשער יפו. עסאף, בן עותר 1, נורה למוות סמוך לקרות האירוע. בסעיף 9 לתחקור עותר 1 שהתקיים באותו יום, 23.12.2015, ואשר הוגש במהלך הדיון שהתקיים שלושה חודשים לאחר מכן, נרשמו הדברים הבאים:
לדברי הנדון לא היה לו כל מושג כי בנו מתכוון לבצע מעשה כלשהו ובטח שלא מעשה ממנו לא ישוב בחיים, הנדון שיבח את בנו השהיד וסיפר כי הוא גאה בו.
דברים מקוממים, לכאורה, לא פחות מדברי הורי החייל אשר ירה למוות כפצוע פלסטיני אשר היה שרוע על הארץ, עת שלא נשקפה כל סכנה ממנו, כפי שניתן לראות בצילומי האירוע עצמו.

אין אנו מצדיקים לא את דברי עותר 1 ולא את דברי הורי החייל היורה, ולשניהם מגיעה אותה התייחסות. אין לייחס לדברי עותר 1 משמעות מיוחדת בעת צערו רק בשל היותו "אחר", ושייך לעם אחר. כפי שנטען כגוף העתירה, החברה הישראלית נגועה ב-racial profiling. וכאן המקום להזכיר אמירה שהיא חלק ממורשת הערכים של היהדות: "אין אדם נחפס בשעת צערו".

התייחסות להודעה המשלימה מטעם המשיב

2. השקפת אונר"א לנשוא עתירה זו, הריסת דירה בכניין כן חמש קומות כגבולות מחנה פליטים קלנדיה ברורה ובאה לידי ביטוי בדף עמדה שצורף להודעה משלימה מטעם המשיב כנספח מש' 1.
UNWRA's position is that in the occupied West Bank, including East Jerusalem, punitive demotion or sealing of houses and shelters inhabited by family members of alleged perpetrators of attacks is illegal under international humanitarian and human rights law, inhumane, counterproductive and unacceptable.
3. א. סמוך לאחר כיבוש הגדה המערבית ורצועת עזה בשנת 1967 התקיימה חליפת מכתבים בין מיכאל קומיי (Michael Comay) מטעם משרד החוץ הישראלי לבין Lawrence Michelmore מטעם אונר"א. העתק ממכתבים אלה רצ"ב ומסומנים באות ע' 7.
ב. על פי המוסכם, אונר"א תמשיך במתן סיוע לפליטים, כולל פליטי מחנה פליטים קלנדיה.
ג. האפוטרופוס לנכסי נפקדים הירדני העמיד לרשות אונר"א שטח, שעבר לשליטתו בתום המלחמה ב-1948, להקמת המחנה. הגיוני ששטח ששייך לאויב ישמש להקמת מחנה פליטים.
ד. ממשלת ירדן התחייבה, בין יתר התחייבויותיה כלפי הפליטים, לשלם חשבון מים העולה על 500 דינר (ראה: Agreement Between The Government Of The Hashemite Kingdom Of The Jordan And United Nations Relief and Works Agency For Palestine Refugees In The Near East, UNTS 1952, מספר 394, סעיף 4, סיפא שנחתם ביום 14 במארס ו-20 באוגוסט, 1951); באותה תקופה לא היה חשמל במחנה, וגם לא בתים.
ה. אחרי כיבוש הגדה המערבית בשנת 1967 אף ישראל – באמצעות המנהל האזרחי, שלמה, לתקופה, חשבונות מים.

- ו. כשנת 1951 ואילך, לאחר המעבר מאוהלים למבנים, חלק מהמבנים בתוך מחנה הפליטים נבנו בסיוע של אונר"א. פליטי קלנדיה, כמו פליטי העולם כולו, אינם הבעלים לא של המקרקעין עליו נבנו המקלטים ולא של המבנים עצמם; הם קיבלו רשות להשתמש בקרקע, והכול, כמובן, בצפייה שמדובר במהלך זמני, עד להסדר הקבע. מאז חלפו קרוב ל-69 שנה.
- ז. לפליטים, פליטי העולם, איסור מוחלט לרשום המקרקעין על שמם. העברות המבנים נעשית על בסיס תצהירים המעידים על "שימוש".
- ח. השימוש בשטח על ידי אונר"א לצורך הקמת מחנה פליטים אמור להיות שימוש זמני; בתום הקרבות וחזרת הפליטים לבתיהם, המקרקעים אמורים לשוב לידי בעליהם.
- ישראל, החברה באומות המאוחדות, הסכימה והתחייבה לשמור על הסכמים קיימים, ואינה רשאית לעשות כבשלה בתוך מחנה הפליטים. ישראל הגה מדינה מארחת ומעמדו של השטח עליו בנוי מחנה הפליטים קלנדיה נהנה ממעמד מיוחד בשל העברתו לידי אונר"א על ידי הממלכה ההאשמית, באמצעות האפוסטרופוס לנכסי האויב הירדני. כעת, כל עוד מעמדה של הגדה המערבית הינו עדיין שטח כבוש, והמשיב הנו הריבון, *de facto* אם לא *de jure*, הוא אינו רשאי לפועל בניגוד למחויבותיו על פי האמנה בדבר מעמדם של פליטים והפרוטוקול בדבר מעמדם של פליטים, כתבי אמנה 690, אשר נכנסה לתוקף כלפי ישראל ביום 4.6.1968.
- באותה מידה, להמחשת הטיעון, ממשלת טורקיה אינה רשאית להיכנס לשטח שהוקצב לסוכנות האומות המאוחדות להקמת מחנה פליטים לפליטי סוריה ולהרוס המקלטים, הטעם לכך יהיה אשר יהיה.
- במהלך הדיון שהתקיים ביום 21.3.2016 כבוד השופטת כרון ביקשה לקבל פירוט אודות פנים דירת עותר 1:
- א. הדירה מחולקת לסלון- המשותף לכל המשפחה, שני חדרי שינה – אחד לעותר ולאשתו, השני לבנותיו – מטבח ואמבטיה.
- ב. העותר עובד באונר"א כפקיד, אשתו עקרבית בית.
- ג. בת 26, סיימה 12 שנות לימוד, אינה עובדת, רווקה ו , בת 24 אף היא סיימה 12 שנות לימוד, אינה עובדת, רווקה, ישנות בחדר נפרד.
- ד. בן 23, סיים 12 שנות לימוד, מובטל ו , בן 20, סיים 10 שנות לימוד, מובטל ישנים בפינה בסלון. הם רווקים.
- טענת העותרים השימוש בתקנה 119 נגד אוכלוסיה פלסטינית – בתוך גבולות 1967 ובגדה המערבית – היא אפשרית בשל המשך החכחשה מצד החברה הישראלית של קיומו של האחר, קרי הפלסטיני. "צורכי השעה", כדברי כבוד השופט אלון בעניין ע"פ 2251/90 חגי יחיא נ' מ"י, פ"ד

מה(5) 221, הם כיום "צורכי נקמה". באי התערבותו של בית משפט זה כנעשה על ידי רשויות המדינה לאוכלוסייה זו, הוא מפר את האיזון ואינו מגן על זכויותיו הבסיסיות של האחר.

העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד לעיין בשנית כנעשה בשם הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, המדינה המתימרת להיות "אור לגויים", המודרכת על עקרונות עתיקי ימים של צדק, וליתן את הצו המבוקש ולהופכו להחלטי.

ירושלים, היום ה-12 אפריל, 2016

אנדרה רוזנטל | עו"ד
ק"כ העותרים